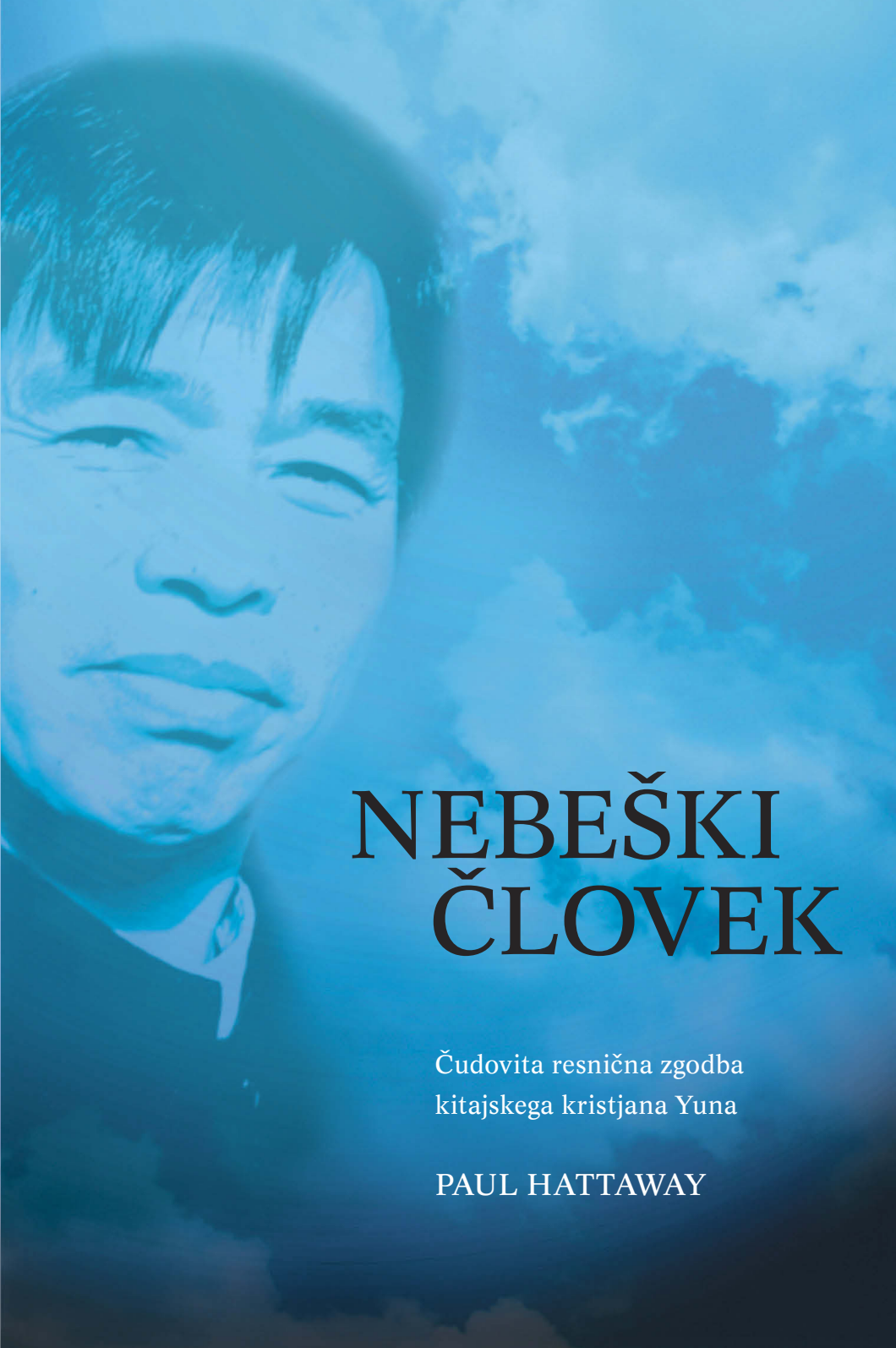

NEBEŠKI ČLOVEK

Čudovita resnična zgodba
kitajskega kristjana Yuna

PAUL HATTAWAY

NEBEŠKI ČLOVEK

PAUL HATTAWAY

NEBEŠKI ČLOVEK

Čudovita resnična zgodba kitajskega kristjana Yuna

PREDGOVOR K SLOVENSKI IZDAJI

Naj ta predgovor začnem z nekaj osebnimi doživetji in izkustvi, ki sem jih doživel v zadnjih letih, ko sem član Inštituta za etiko s sedežem v Pekingu, leta 2013 pa sem s predavanji sodeloval na dveh konferencah, in sicer v Šanghaju in Pekingu. Nekajtedensko bivanje na Kitajskem, srečanja z različnimi profesorji pa tudi čisto preprostimi ljudmi, vse to je name naredilo izreden vtis in v marsičem spremenilo mojo predstavo o tej deželi ter me navdalo z velikim upanjem, da je Kitajska v globalnem svetu izjemno pomembna ne samo na področju gospodarstva, ampak tudi kot dežela, kjer krščanstvo sicer tiho, na zunaj morda neopazno, toda zelo vztrajno raste in nagovarja mnoge domačine.

Znani so problemi o tako imenovani »kitajski podzemni Cerkvi«, pa o »Kitajski narodni organizaciji katoliške Cerkve«. Vse to bi v novih razmerah potrebovalo novo in temeljito analizo, ki kaže na to, da Komunistična partija vendarle korak za korakom ugotavlja pomen krščanstva pa tudi drugih verstev za to milijardo in pol veliko deželo. Obe konferenci, tako v dvajsetmilijonskem Šanghaju kot tudi v petindvajsetmilijonskem Pekingu, sta bili namenjeni predvsem vprašanju etike, ki je izhodišče dialoga in medsebojnega sodelovanja. Mednarodni inštitut za etiko, ki ga vodi Kitajec Liu Baocheng, v Šanghaju pa Anthony Chen Ruiqi, generalni tajnik pa je Švicar jezuit Stephan Rothlin, poleg tega pa v njem sodeluje še več kot trideset profesorjev, ki so po večini Kitajci, Vietnamci, Indonezijci, Korejci in predstavniki drugih azijskih dežel pa tudi dežel iz Evrope (član je tudi nadškof Luksemburga Jean-Claude Hollerich), Severne in Južne Amerike, se posveča predvsem vprašanjem etike v globalnem svetu, na poseben način pa poslovni etiki. Skupaj s tem inštitutom tudi sam sodelujem pri pripravi učbenika za etiko na različnih kitajskih uni-

verzah. Zelo zanimivo je, da vlada, kljub temu da natančno ve, kdo vse sodeluje na tem inštitutu, finančno in tudi drugače podpira njegovo delo. To je po eni strani zelo presenetljivo, po drugi pa so mi kolegi pojasnili, da se kitajska vlada v tem tako hitro rastočem gospodarstvu, ki ga doživlja Kitajska, še kako dobro zaveda, da brez osnovnih etičnih principov, temeljnega etične humusa, ki povezuje različne religije in celotno Kitajsko, lahko kaj hitro zaide v pohlepni liberalizem, logiko kapitala, ki vodi v skrajne oblike liberalizma in finančno hazardiranje. Na podlagi aktualnih dogajanj v Evropi in ZDA pa si tega nikakor ne želijo, saj bi to pomenilo tudi uničenje identitete kitajske duše. Zanimivo je, da kljub uradnemu kitajskemu komunizmu novo vodstvo kitajske partije vidi svojo prihodnost predvsem v ohranjanju lastne identitete: to pa je njihova kultura, različne religije in izjemno bogata zgodovina, iz katere Kitajska raste še danes. Zelo pozitivno presenečenje zame pa je bilo, da kljub še nekaterim pritiskom, s katerim Komunistična partija zelo skrbno spremlja in kontrolira delovanje verskih skupnosti, krščanstvo v tej deželi naravnost cveti. Imajo veliko duhovnih poklicev, cerkve so polne (v Šanghaju je bilo samo pri eni maši blizu 1500 ljudi, teh maš pa je seveda posebej ob nedeljah zelo veliko, praktično na vsaki dve uri), v zadnjih letih se izjemno hitro povečuje število krstov odraslih. Kdor je na Kitajskem kristjan, to pomeni zares osebno odločitev in ne samo neke medle tradicionalne pripadnosti.

Torej obisk Kitajske leta 2013 in večletno sodelovanje s Kitajci, osebna srečanja, pogovori, vse to me potrjuje v spoznanju, da krščanstvo v tej veliki deželi doživlja pravi razcvet in pomeni velik izziv za vse nas, za ZDA, Evropo in Slovenijo, da se vedno bolj osebno odločamo za verovanje v Kristusa, ki pa se uresničuje v občestvu (skrajni individualizem in etična skepsa sta hudi bolezni sodobne Evrope) in pričevanju v vsakdanjem življenju, pa naj bo to v domači

družini, poklicnem življenju ali v družbi, ki se prav sedaj sooča z mnogimi težavami. Prepričan sem, da bo tudi ta knjiga pripomogla k temu, da se vsak pri sebi zamisli ter skuša najti odgovor, kje je njegova odgovornost, razumnost in svoboda pri njegovem krščanskem pričevanju v okolju, kjer živi in dela.

Delo Nebeški človek je prav zaradi tega za slovenski prostor še toliko bolj pomembno, ker nas spodbuja h krščanskemu pričevanju, ki temelji na osebni odločitvi in zavedanju, da se podoba sveta hitro spreminja ter da se težišče krščanstva v prihodnosti vedno bolj pomika v azijski svet, Afriko in Južno Ameriko. Knjiga opisuje življenje človeka, ki je na srečanjih pridigal in molil za ljudi. Brat Yun, kot ga preprosto kličejo kitajski kristjani, je nadzornik gibanja več kot petinštirideset milijonov kristjanov, ki se zbirajo v ilegalnih hišnih cerkvah. Gre za človeka, ki je doživel grozna mučenja v komunističnih zaporih. Brat Yun je človek, ki mu je Bog mnogokrat govoril v sanjah in vizijah, človek, ki je doživel angelska posredovanja, silna znamenja in čudežne ozdravitve.

Knjiga, ki jo imate pred seboj, nam prek herojskega pričevanja brata Yuna govori o čudovitem Božjem delovanju, o kalvariji in velikonočnem jutru vstalega Kristusa, ki se uresničuje tudi v našem življenju, če se v molitvi, služenju bližnjemu in včasih tudi težkih in zahtevnih odločitvah odpremo Božji milosti, ki nas s svojo darežljivostjo vedno znova preseneča in prinaša radost v naše življenje.

Anton Jamnik, škof

UVOD

Nekega toplega septembrskega večera se je majhna skupina kristjanov zbrala na bangkoškem mednarodnem letališču, da bi pričakala brata Yuna. Minilo je že več kot osem mesecev, odkar so zadnjič videli njegov nasmejan obraz. Januarja leta 2001 je bil aretiran. V prvih dneh v priporu so ga oblastniki skoraj do smrti pretepli. Pozneje so ga obsodili na sedem let zaporne kazni.

Iz zapora so občasno prihajale novice k njegovim zaskrbljenim prijateljem po vsem svetu. V eni je bilo zapisano: »Bog me je poslal, da bom Njegova priča na tem mestu; tukaj je veliko ljudi, ki potrebujejo Jezusa. V zaporu bom točno toliko časa, kolikor je Bog določil. Ostal ne bom niti trenutka dlje in ne odšel prej. Ko Bog odloči, da je moja služba v zaporu končana, bom prišel ven.«

Čudežno je bil izpuščen iz zapora v dovršenem Božjem trenutku, po sedmih mesecih in sedmih dneh prestajanja svoje sedemletne kazni.

Sedaj smo se zbrali na letališču in upali, da ga bomo videli. Ali bo bolan, utrujen in tih po vseh tem strašnem trpljenju?

Nenadoma se je Yun pojavil na hodniku. Niti malo ni bil takšen! Njegov obraz je bil poln svetlobe, nasmeh se mu je raztezal do ušes. »Slava Bogu! Aleluja!« so bile njegove prve besede. »Slava Bogu!« Prijeli smo se za roke in sklonili glave v hvaležni molitvi, medtem ko so mimo nas hiteli na vkrcavanje zmedeni potniki.

Brat Yun je po vsej Kitajski znan kot 'Nebeški človek'. Vzdevek je dobil po dogodku iz leta 1984, ko oblasti ni hotel povedati svojega pravega imena. Če bi to storil, bi ogrozil krajevne kristjane. Kot odgovor na grožnje in udarce uslužbencev Službe državne varnosti, naj izda svoje ime in domači naslov, je Yun vzkliknil: »Sem nebeški človek! Moj dom je v nebesih!« Verniki, ki so bili še vedno zbrani v bli-

žnji hiši, so slišali njegovo kričanje in vedeli, da jih opozarja na nevarnost. Pobegnili so in se izognili aretaciji.

Iz spoštovanja za pogum in ljubezen do Kristusovega telesa verniki hišnih cerkva na Kitajskem še dandanes Yuna kličejo 'Nebeški človek'.

Yun bo vedno priznal, da v njem obstaja tudi to, kar ni nebeško! Kakor vsi se tudi Yun bori s slabostmi in preizkušnjami in globoko razume, da razen milosti Jezusa Kristusa v njegovem življenju ne velja nič. Nekoč je rekel svoji ženi Deling: »Absolutno nič smo. Ničesar nimamo, s čimer bi se lahko ponašali. Nimamo sposobnosti in nič, kar bi lahko ponudili Bogu. Dejstvo je, da je njegova milost, da nas izbere in uporabi. To ni nič našega. Če se Bog odloči poklicati za svoje namene druge in nas ne uporabi nikoli več, se ne bi smeli nad ničimer pritoževati.«

Osvald Chambers je nekoč napisal: »Če daš Bogu pravico do sebe, bo iz tebe naredil sveti eksperiment. Božji eksperimenti vedno uspevajo.« To je vsekakor resnica za brata Yuna. Odkar je spoznal Jezusa, si je prizadeval, da bi mu sledil z vsem srcem.

V Yunovem življenju so lekcije in izkušnje, ki lahko izjemno opogumijo kristjane po vsem svetu, medtem ko sledijo Kristusu.

Pričevanje brata Yuna prikazuje Božjo zvestobo in dobroto v njegovem življenju. Njegova zgodba govori o tem, kako je Bog vzel mladega, na pol izstradanega dečka iz revne vasi v provinci Henan in ga uporabil, da bi pretresel svet. Namesto da bi se Yun osredotočil na mnoge čudeže in preizkušnje trpljenja, skozi katere je šel, se raje osredotoča na značaj in lepoto Jezusa Kristusa. Želi si, da ves svet spozna Jezusa takšnega, kot ga pozna sam; ne kot zgodovinsko in oddaljeno osebo, temveč kot vseprisotnega, z ljubeznijo izpolnjenega, vsemogočnega Boga.

Med raziskovanjem za knjigo sem se pogovarjal z več deset kristjani, ki so priče dogodkov, opisanih na straneh,

ki sledijo, in so jih v vsem potrdili kot resnico. V knjigi so tudi kratki prispevki Yunove žene Deling in nekaj voditeljev kitajskih hišnih cerkva. Omenjeni vpogledi bodo pomagali bralcu, da pridobi drugačen pogled, dopolni resnico in izpopolni sliko nekaterih ključnih dogodkov v Yunovem življenju. Večina razmišljanj Deling je nastalo, ko je bil njen mož zaradi evangelija v zaporu.

Rečeno je: »Sveta ne spreminjajo veliki ljudje, ampak slabotni v Božjih rokah.« Tisti, ki poznajo brata Yuna, lahko potrdijo, da je ponižen Božji služabnik, ki ne želi, da bi katerikoli del njegovega življenja prinesel slavo njemu ali človeku nasploh.

Brat Yun želi, da zgodba usmeri vso pozornost in slavo na edinega pravega nebeškega človeka – Gospoda Jezusa Kristusa.

Paul Hattaway

PRVO POGLAVJE

SKROMNI ZAČETKI

Ime mi je Liu Zhenying. Moji prijatelji kristjani me kličejo Yun. Nekega jesenskega jutra leta 1999 sem se prebudil v mestu Bergen na zahodu Norveške. Moje srce je bilo vznemirjeno. V cerkvah vzdolž Skandinavije sem govoril o kitajskih hišnih cerkvah in vabil kristjane, da se nam pridružijo pri evangelizaciji vse Kitajske in ostalih narodov. Moji gostitelji so me vprašali, če bi želel obiskati grob Marie Monsen, velike luteranske misijonarke na Kitajskem, ki jo je Bog mogočno uporabil, da bi oživila Cerkev v različnih predelih mojega naroda v obdobju med leti 1901 in 1932. Njeno delovanje je bilo še posebej uspešno v južnem delu province Henan, od koder prihajam.

Marie Monsen je bila majhne postave, toda velikanka v Božjem kraljestvu. Kitajska Cerkev ni bila le pod vplivom njenih besed, temveč se je je močno dotaknila s svojim požrtvovalnim življenjem. Bila je povsem predana, Jezusu Kristusu je sledila brezkompromisno in nam dala zgled, kako trpeti za Gospoda.

Bog jo je uporabil z močjo, da so njeno službo spremljali mnogi čudeži in znamenja. Leta 1932 se je vrnila na Nor-

veško, da bi skrbela za svoje ostarele starše in s tem se je njeno delo na Kitajskem končalo. Nikoli več se ni vrnila, toda njena zapuščina brezkompromisne vere, neugasljive gorečnosti in potrebe po spreobrnitvi src, ki so popolnoma predana Jezusu, še danes živi v kitajski Cerkvi.

Imel sem veliko čast obiskati njen grob v njeni domovini. Vprašal sem se, ali obstaja kakšen kitajski vernik, ki bi imel privilegij, kot sem ga bil deležen. Ko je prišla v naš del Kitajske, je bilo malo kristjanov in cerkev je bila šibka. Danes je na milijone vernikov. V njihovem imenu sem se želel zahvaliti Bogu za njeno življenje.

Naš avto se je ustavil ob pokopališču ob vznožju hribčka v ozki dolini, po kateri je tekla reka. Hodili smo nekaj minut in upali, da bomo zagledali njeno ime na enem izmed nekaj sto nagrobnih spomenikov. Ker nismo mogli takoj najti groba Marie Monsen, smo poiskali pomoč v uradu. Upravniku ime ni bilo znano, zato je pogledal v knjigo, v kateri so vpisana imena vseh tu pokopanih. Ko je prelistal nekaj strani, nam je povedal, kar sem komaj verjel: »Marie Monsen je bila leta 1962 resnično tukaj pokopana, vendar za njen grob vsa ta leta ni skrbel nihče. Danes je na tem mestu le prazno zemljišče brez nagrobnega spomenika.«

V kitajski kulturi vse več generacij neguje spomin na ljudi, ki so storili velike reči, in nisem si mogel zamisliti, da se je lahko kaj takšnega zgodilo. Krajevni verniki so mi pojasnili, da je Marie Monsen še vedno zelo cenjena in da ji izkazujejo čast na različne načine, na primer so ob njeni deseti obletnici smrti objavili njeno biografijo. Toda zame je bil neoznačen grob žalitev, ki jo je bilo potrebno popraviti.

Globoko sem bil užaljen. S težkim srcem sem ostro rekel norveškim kristjanom, ki so bili z menoj: »Počastiti morate to Božjo ženo! Dal vam bom dve leti, da uredite nov grob in nagrobni spomenik v spomin na Marie Monsen. Če tega ne naredite, bom osebno uredil, da bo nekaj kristja-

nov prepešačilo vso pot s Kitajske do Norveške, da ga postavi! Mnogi bratje na Kitajskem so vešči kamnoseki, saj so zaradi evangelija prebili več let v zaprtih delovnih taboriščih. Če se vam ne zdi pomembno, bodo več kot pripravljeni to storiti.«

* * *

Rojen sem bil leta 1958 v kitajskem prestopnem letu kot četrti izmed petih otrok. Na svet sem prišel v stari tradicionalni vasi z gospodarskim imenom Liu Lao Zguang v okrožju Nanyang, v južnem delu kitajske province Henan.

Henan ima okrog sto milijonov duš. Je najgosteje naseljena kitajska provinca. Kljub temu je bilo tam, kjer sem odraščal, mnogo prostranstev, veliko hribov in dreves za plezanje. Čeprav je bilo življenje težko, se spominjam tudi zabavnih trenutkov iz obdobja, ko sem bil majhen deček.

Vseh šeststo prebivalcev naše vasi je bilo in so še danes kmetje. Ni se veliko spremenilo. V glavnem smo gojili krompir, koruzo in pšenico. Pridelovali smo tudi zelje in nekatere sorte korenaste zelenjave.

Naša hiša je bila preprosta zgradba iz zbitega suhega blata. Streha je bila slamnata. Dež je vedno uspel najti luknje v njej in pozimi so ledeni vetrovi pihali skozi odprtine v zidovih. Kadar se je temperatura spustila do ledišča, smo zakurili koruzne storže, da smo se ogreli. Premoga si nismo mogli privoščiti.

Poleti je bilo pogosto tako vroče in soparno, da nismo mogli spati v našem slabo prezračenem domu. Postelje smo izvlekli ven in vsa naša družina se je pridružila ostalim iz vasi, ki so spali na svežem zraku.

Henan pomeni ‘južno od reke’. Mogočna Rumena reka ločuje severni del province. Pogoste poplave so stoletja prinašale težave ljudem, ki živijo ob brežini reke. Ko smo odraščali, smo to vedeli, vendar je bil za nas severni Henan milijon kilometrov daleč.

Naša vas stoji na gričkih južnega dela province, zaščitena pred uničujočimi poplavami. Naša edina skrb je bila naslednja žetev. Življenje se je vrtelo okoli ciklusov oranja, sajenja, zalivanja in žetve. Moj oče je vedno govoril, da je boj dobiti dovolj hrane za preživetje. Vse roke so bile nujno potrebne na polju, zato sem moral tudi sam od rane mladosti pomagati skupaj s svojimi brati in sestrami. To je bil vzrok, da nisem imel veliko priložnosti hoditi v šolo.

V drugih delih Kitajske se je za prebivalce province Henan govorilo, da so trmasti kakor osli. Morda jim je prav ta trma preprečila, da leta 1884 niso sprejeli krščanstva, ko so prišli prvi protestantski misijonarji. Veliko jih je delalo v Henanu brez večjih opaznih uspehov. Do leta 1922, po skoraj štiridesetih letih misijonarskega dela, je bilo v celotni provinci le 12.400 protestantskih vernikov.

Tisti, ki so sprejeli vero 'tujih hudičev', so bili zasmehovani in izobčeni iz svojih skupnosti. Nasprotovanje se je pogosto izražalo na zelo krute načine: kristjane so pretepali, nekatere so zaradi njihove vere celo ubili. Tudi misijonarji so se soočali z velikim preganjanjem. Veliko ljudi jih je doživljalo kot orožje v rokah imperializma in kolonializma, ki so bili poslani, da si pridobijo nadzor nad srci in umom Kitajcev, medtem ko bi njihove vlade opustošile deželo njenih naravnih bogastev. Bes do tujcev je dosegel svoj višek leta 1900, ko je tajna združba, imenovana 'Boksarji', spodbudila vsenarodni napad na tujce. Večini je uspelo pobegniti pred pokolom, a veliko misijonarjev je bilo v oddaljenih vaških področjih v notranjosti Kitajske, daleč od varnih velikih obalnih mest. Boksarji so brutalno pomorili več kot 150 misijonarjev in na tisoče njihovih kitajskih spreobrnjencev.

Te pogumne duše, ki so prišle požrtvovalno služit našemu narodu in prinesle ljubezen Jezusa Kristusa, so bile umorjene. Prišli so nam oznanit Kristusa in izboljšati naše življenje z gradnjo bolnic, sirotišnic in šol. Povrnili pa smo jim s smrtjo.

Nekateri so mislili, da bodo dogodki iz leta 1900 pregnali misijonarje, da se nikoli več ne bodo vrnili na Kitajsko.

Vendar so se zmotili.

1. septembra leta 1901 je v šanghajsko pristanišče priplula velika ladja. Mlada neporočena ženska z Norveške je prvič v svojem življenju po ladijskem mostičku stopila na kitajska tla. Marie Monsen je bila ena izmed novih misijonarjev, ki so se popolnoma posvetili misijonarski službi na Kitajskem, ker jih je navdihnilo mučeništvo iz preteklega leta.

Monsenova je ostala na Kitajskem več kot trideset let. Nekaj časa je živela v mojem okrožju Nanyang, kjer je bodrila in poučevala majhno skupino kitajski vernikov.

Marie Monsen je bila drugačna od večine misijonarjev. Zdelo se je, kot da je ne zanima preveč, kako narediti dober vtis na vodje kitajske Cerkve. Pogosto je govorila: »Hinavci ste! Priznavate Jezusa s svojimi usti, a vaše srce mu ni popolnoma predano! Pokesajte se, preden bo prepozno, da ubežite Božji sodbi!« Prinesla je ogenj z Božjega oltarja.

Marie Monsen je govorila kristjanom, da ni dovolj le preučevati življenja novih vernikov, temveč da morajo biti sami v popolnosti na novo rojeni, da bi prišli v Božje kraljestvo. S takšnim naukom je preusmerila poudarek z umskega znanja in pokazala vsakemu posamezniku, da je pred Bogom osebno odgovoren za svoje notranje duhovno življenje. Srca je seznanjala z grehom in ogenj prebujenja je opustošil vasi osrednje Kitajske, kjerkoli je hodila.

V štiridesetih letih je neka druga misijonarka z Zahoda oznanila evangelij moji materi, ki je bila takrat stara dvajset let. Čeprav ni popolnoma razumela, je bila pod globokim vtisom, kar je slišala. Posebno rada je pela pesmi in poslušala svetopisemske zgodbe, ki so jih pripovedovale majhne skupine evangeličanov, ki so potovali po deželi. Kmalu je začela hoditi v cerkev in predala svoje življenje Jezusu Kristusu.

Kitajska je leta 1949 postala komunistična država. V nekaj letih so vse misijonarje izgnali, cerkve zaprli in na tisoče kitajskih pastirjev je šlo v zapor. Veliko jih je izgubilo življenje. V začetku petdesetih let je moja mama videla, kako misijonarji zapuščajo Nanyang. Nikoli ni pozabila solz v njihovih očeh, ko so v oboroženem spremstvu odhajali proti obali; njihove službe za Gospoda so se naglo končale.

Samo iz enega mesta na Kitajskem, Wenzhouja v provinci Zhejiang, je bilo leta 1950 devetinštirideset pastirjev poslano v zaprta delovna taborišča blizu ruske meje. Veliko je bilo obsojenih tudi na dvajset let za 'zločin' oznanjanja evangelija. Od devetinštiridesetih pastirjev se je domov vrnil samo eden; oseminštirideset jih je umrlo v zaporu.

V mojem okrožju Nanyang so bili verniki križani na stenah svojih hiš, če se niso odrekli Kristusu. Nekatere so z verigami priklenili na vozove in konji so jih odvlekli v smrt. Neki pastir je bil zvezan in privezan na dolgo vrv. Oblast je v besu, ker se ta Božji človek ni hotel odreči svoji veri, uporabila improvizirano dvigalo, s katerim so ga dvignili visoko v zrak. Pred več sto pričami, ki so ga prišli lažno obtožit kot 'kontrarevolucionarja', so ga preganjalci še zadnjič vprašali, ali se bo odrekel svoji veri. Vendar je vzkliknil: »Ne! Nikoli se ne bom odrekel Gospodu, ki me je rešil!« Vrv je bila sproščena in pastir je padel na tla.

Potem ko so ga pazljivo pregledali in so mučitelji ugotovili, da ni mrtev, so ga ponovno dvignili v zrak in sprostili vrv, da ga dokončno pokončajo. Pastir je umrl na zemlji, toda živi v nebesih z nagrado tistega, ki je zvest do konca.

Življenje ni bilo težko samo za kristjane. Mao je začel z eksperimentom, poimenovanim 'Veliki skok naprej', ki je privedel do velike lakote v celotni Kitajski! V resnici je bil to za ves narod velik skok nazaj. Ocenjuje se, da je v moji provinci Henan zaradi lakote umrlo osem milijonov ljudi.

V teh težkih časih se je majhna nova cerkev v mojem rodnem mestu Nanyang razsula. Bili so kakor ovce brez pa-

stirja. Tudi moja mama je zapustila cerkev. Ker je bila brez kakršne koli povezave s kristjani in brez Božje besede, je v naslednjih desetletjih pozabila večino tistega, česar se je naučila kot mlada ženska. Njena povezanost z Bogom se je ohladila.

* * *

1. septembra, točno sto let od tistega dne, ko je Marie Monsen prvič prišla na Kitajsko, da bi začela svojo misijonsko kariero, se je več kot tristo norveških kristjanov zbralo na bergenskem pokopališču zaradi posebne molitve in svečanosti posvečenja. V spomin na Marie Monsen je bil odkrit lep nov nagrobni spomenik, plačan iz darov različnih cerkva in posameznih kristjanov. Na spomeniku je slika Marie Monsen, njeno kitajsko ime in besedilo:

MARIE MONSEN 1878–1962

MISIJONARKA NA KITAJSKEM 1901–1932

Ko sem povedal vernikom na Kitajskem, da je njen nagrobni spomenik ponovno postavljen, jim je odleglo in bili so hvaležni.

Vedno moramo paziti, da se spominjamo žrtev tistih, ki jih je Bog uporabil za vzpostavitev sojega kraljestva. Vredni so našega priznanja in spoštovanja.

DRUGO POGLAVJE

POTEŠENA LAKOTA

»Poslušajte me, otoki, pazite, ljudstva v daljavi! Gospod me je poklical od rojstva, mi dal ime že v materinem naročju.«
(Iz 49,1)

Ko sem bil star šestnajst let, me je Gospod poklical, naj hodim za njim. To je bilo leta 1974 in kulturna revolucija je še vedno besnela po vsej Kitajski.

V tistem času je bil moj oče bolan. Mučila ga je težka oblika astme, ki se je razvila v raka na pljučih in ta se je razširil tudi na želodec. Zdravnik mu je rekel, da ne bo ozdravel in bo kmalu umrl. Moji mami so rekli: »Za vašega moža ni nobenega upanja. Pojdite domov in se pripravite na njegovo smrt.«

Ponoči je oče ležal v postelji in komaj dihal. Ker je bil zelo praznoveren, je prosil nekaj sosedov, naj gredo po daoističnega duhovnika, da bi iz njega izgnal demone, saj je veroval, da je vzrok njegove bolezni vznemirjanje demonov.

Očetova bolezen je izčrpala naš denar, posest in moči. Zaradi revščine nisem mogel obiskovati šole do svojega de-

vetega leta, s šestnajstimi sem moral odnehati zaradi očetovega raka. Z brati in sestrami smo bili prisiljeni prositi za hrano pri sosedih in prijateljih, da smo lahko preživeli.

Moj oče je bil komandir Narodne vojske. Ker se je boril proti komunistom, so ga ostali vaščani v času kulturne revolucije sovražili in preganjali. V bitkah je ubil veliko ljudi in tudi sam je skoraj umrl. Na nogi je imel od krogel dvanajst brazgotin.

Ko sem se rodil, mi je oče dal ime 'Zhenying', kar pomeni 'heroj garnizije'.

Očetov ugled je bil slab. Sosedje so se ga izogibali zaradi njegove nasilne narave. Ko ga je Rdeča garda v času kulturne revolucije obtožila, je pretrpel veliko ostrih zaslišanj in pretepanj. Junaško je zavračal priznanje 'zločinov' in ni želel odgovoriti, ko so ga spraševali, koliko ljudi je ubil. Trmoglavo se je odločil, da bo raje sprejel udarce in bil celo ubit, kot da jim pove, kar so hoteli slišati.

Moj oče je imel dve plati. Večina ljudi ga je poznala samo kot izredno ostrega človeka in slabe nravi. To je bilo res. Svoje otroke je naučil dve osnovni stvari: prvič, da moramo biti kruti in brez usmiljenja do drugih ljudi in drugič, da moramo vedno trdo delati.

Spominjam se tudi njegove nežnejše strani. Vedno je poskušal svojo ženo in otroke zaščititi pred zunanjimi nesrečami. Kljub vsemu sem imel dober odnos s svojim očetom.

Upali smo, da bo očetu bolje, vendar se je njegovo zdravstveno stanje poslabševalo. Moja mama je doživljala hud pritisk, saj se je soočala z možnostjo, da bo morala sama preživljati petero otrok. Ni vedela, kaj bo z nami, če oče umre. Vse je bilo tako brezupno, da je mislila celo na samomor.

Neke noči je mama komaj še budna ležala v postelji. Nenadoma je zaslišala zelo jasen in nežen glas, poln sočutja, kako je rekel: »Jezus te ljubi.« Pokleknila je na tla in se v solzah pokesala svojih grehov ter ponovno posvetila svoje

Kitajec Yun je v sedemdesetih letih spoznal Jezusa in se zavezal, da mu bo vse življenje sledil. Kljub mučenjem, policijskim racijam sredi noči, zaporu brez sojenja in preizkušnjam, ki si jih kristjani na Zahodu le stežka predstavljamo, je ostal zvest in ostal opora bratom kristjanom v podzemnih občestvih. Kot apostoli v Apostolskih delih je deležen izjemne Kristusove pomoči in silnih znamenj. V skoraj tridesetih letih preganjanja med kristjani v južni kitajski provinci Henan je izkusil, kako se milost izliva na njegovo življenje in kot blagoslov prenaša na druge.

OSEBNA PRIPOVED KITAJCA YUNA O ZVESTOBI V PREGANJANJU IN NEVERJETNI BOŽJI MOČI

Knjiga, ki jo imate pred seboj, nam prek herojskega pričevanja brata Yuna govori o čudovitem Božjem delovanju, o kalvariji in velikonočnem jutru vstalega Kristusa, ki se uresničuje tudi v našem življenju, če se v molitvi, služenju bližnjemu in včasih tudi težkih in zahtevnih odločitvah odpremo Božji milosti, ki nas s svojo darežljivostjo vedno znova preseneča in prinaša radost v naše življenje.

Anton Jamnik, škof

ZALOŽBA DRUŽINA

9 789610 400301

24,90 EUR